

Μαθησιακοί στόχοι

- 1.1** Να ορίσετε τις βασικές έννοιες στην κοινωνιολογική μελέτη της οικογένειας, συμπεριλαμβάνοντας το επιστημονικό πεδίο, τον θεσμό, τις νόρμες, τους ρόλους και τα κοινωνικά πρότυπα.
- 1.2** Να περιγράψετε τα διάφορα μοτίβα των αλλαγών στο πεδίο της οικογένειας και τη συνέχεια του όρου.
- 1.3** Να ορίσετε την έννοια του κοινωνικού φύλου, της φυλής, της κοινωνικής τάξης και της σεξουαλικότητας και να περιγράψετε πώς αυτές οι δομές ανισότητας διαμορφώνουν την οικογένεια.
- 1.4** Να αναγνωρίσετε τα δημογραφικά χαρακτηριστικά του πληθυσμού των ΗΠΑ.

Όταν σκεφτόμαστε τον όρο «οικογένεια», τι έρχεται στο μυαλό μας; Ένας σύζυγος και μια σύζυγος με δύο παιδιά; Ναι, όντως αυτή είναι μια μορφή οικογένειας. Ωστόσο, οι δομές της οικογένειας στις ΗΠΑ εκτείνονται πέρα από αυτή τη μορφή. Αναλογιστείτε τα παρακάτω:

- Το 42% των ενήλικων Αμερικανών πολιτών έχουν τουλάχιστον έναν θετό συγγενή, όπως έναν/μία θετό/ή γονέα, αδελφό/ή ή απόγονο/τέκνο (Pew Research Center, 2011).
- Το 16% των ομόφυλων ζευγαριών ανατρέφουν παιδιά (U.S. Census Bureau, 2020a).
- Το 25% των παιδιών στις ΗΠΑ διαβιούν σε οικογένειες που έχουν μεταναστευτικό υπόβαθρο (Kids Count, 2020a) και δεκάδες χιλιάδες μετανάστες/στρίες που διαβιούν στις ΗΠΑ είναι γονείς παιδιών τα οποία παραμένουν ακόμη στις χώρες προέλευσής τους.
- Ένας/μία στους/στις πέντε Αμερικανούς/ίδες διαβιούν σε νοικοκυριά τριών γενεών (Cohn & Passel, 2018).
- Το 26% των παιδιών ζουν με έναν/μία μονογονέα (U.S. Census Bureau, 2019a).

Οι σύγχρονες αμερικανικές οικογένειες είναι σίγουρα σύνθετες, αλλά ποτέ δεν ήταν απλές. Στις αποικιακές οικογένειες, λόγω υψηλών ποσοστών θνησιμότητας, ο μέσος

όρος διάρκειας ενός γάμου ήταν λιγότερο από δώδεκα έτη και οι θετές οικογένειες ήταν συνηθέστερες από ό,τι είναι σήμερα (Coontz, 1992, 2005). Ανάμεσα στις Αμερικανίδες που γεννήθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του 1920, ένα 15% εγκυμονούσαν κατά την ημέρα του γάμου τους (England, Shafer & Wu, 2012). Ακόμη και κατά τη δεκαετία του 1950, όταν ο τύπος οικογένειας που βασίζεται στον «άντρα-κουβαλητή» του νοικοκυριού βρισκόταν στο απόγειό του, η **οικογενειακή ποικιλομορφία** ήταν κάτι κοινότοπο: περισσότερες από μία στις τέσσερις έγγαμες γυναίκες εργάζονταν (Cohan & Sok, 2007), ο μισός πληθυσμός των παιδιών διαβιούσαν σε έναν διαφορετικό τύπο οικογένειας από αυτόν της παραδοσιακής οικογένειας που βασίζεται στον «άντρα-κουβαλητή» του νοικοκυριού (Livingston, 2015) και ένας/μία στους/στις τρεις Αμερικανούς/ίδες άνω των 65 ετών ζούσαν σε καθεστώς φτώχειας, δείκτης ο οποίος είναι τρεις φορές υψηλότερος συγκριτικά με σήμερα (Semega, Kollar, Shrider & Creamer, 2020).

Η ποικιλομορφία δεν είναι το μόνο διαχρονικό χαρακτηριστικό των αμερικανικών οικογενειών· εξίσου διαχρονικοί είναι και οι προβληματισμοί σχετικά με τις αλλαγές στο πεδίο της οικογένειας. Το 1642 οι κυβερνήτες της Αποικίας του Κόλπου της Μασαχουσέτης επέκριναν την «έντονη παραμέληση που επιδεικνυαν πολλοί γονείς και αφέντες στην προετοιμασία των παιδιών τους για μάθηση, εργασία και άλλες μορφές απασχόλησης» (Fass & Mason, 2000, σ. 537). Το 1905 ο Theodore Roosevelt έγραψε μια ιδιαίτερα σημαντική επιστολή, απευθυνόμενος στο Κογκρέσο, στην οποία υποστήριζε ότι «Υπάρχει η διάχυτη πεποίθηση πως οι νόμοι περί διαζυγίων είναι επικίνδυνα χαλαροί και εφαρμόζονται με αδιαφορία [...] έχοντας ως αποτέλεσμα τη μείωση του σεβασμού προς την ιερότητα της έγγαμης σχέσης» (U.S. Census Bureau, 1909). Στη δεκαετία του 1950, οι κοινωνιολόγοι Talcott Parsons και Robert Bales (1955) έγραφαν για την «εκβαθέν διαδικασία αλλαγής» την οποία είχε βιώσει η αμερικανική οικογένεια στις αρχές του 20ού αιώνα, συμπεριλαμβάνοντας τους υψηλούς δείκτες διαζυγίων και τη χαλαρότερη σεξουαλική ηθική.

Συγκρινόμενοι με τα σημερινά πρότυπα, οι σχολιαστές αυτοί κάθε άλλο παρά προβληματισμένοι ήταν σχετικά με τη «χαλαρότερη» σεξουαλική ηθική, τους «χαλαρούς» νόμους που αφορούν τα διαζύγια και την «επιείκεια» στην ανατροφή των παιδιών. Ωστόσο, οι συγκεκριμένοι προβληματισμοί, καθώς και οι υποκείμενες αλλαγές που επέφεραν, μπορούν να δώσουν μερικές ερμηνείες για τις αμερικανικές οικογένειες. Πρώτον, η αλλαγή αποτελεί ένα γεγονός της ζωής, και αυτό δεν ισχύει λιγότερο για τον **θεσμό** της οικογένειας από ό,τι για οτιδήποτε άλλο ή οποιονδήποτε άλλο θεσμό. Δεύτερον, δεν θα είναι όλοι οι άνθρωποι ικανοποιημένοι με αυτές τις αλλαγές και κάποιος βαθμός δημόσιας αντίστασης θα συνοδεύει σχεδόν κάθε αλλαγή που παρατηρείται στο πεδίο της οικογένειας. Τέλος, οι εξιδανικευμένες εικόνες για τη μορφή της οικογένειας μπορούν να καταστήσουν αόρατη τη σύνθετη πραγματικότητα για το πώς είναι πραγματικά οι οικογένειες.

Κοινωνιολογικές προσεγγίσεις για την οικογένεια

Ο κοινωνιολόγος Émile Durkheim, ένας από τους θεμελιωτές της Κοινωνιολογίας τον 19ο αιώνα, όρισε την **Κοινωνιολογία** ως την επιστήμη της μελέτης των θεσμών. Οι κοινωνιολόγοι χρησιμοποιούν τις **επιστημονικές μεθόδους** –την προσεκτική συλλογή και ανάλυση δεδομένων ώστε να διαμορφώσουν τις κατάλληλες θεωρητικές και **εμπειρικές** γενικεύσεις– για να θέσουν και να απαντήσουν ερωτήματα που αφορούν την οικογένεια. Αυτό σημαίνει ότι οι κοινωνικοί επιστήμονες κινούνται πέρα από τα ανέκδοτα και τις ατομικές εμπειρίες, προκειμένου να εξετάσουν προσεκτικά τα δεδομένα που έχουν συλλέξει με συστηματικό τρόπο. Για παράδειγμα, οι ερευνητές/τριες που επιθυμούν να κατανοήσουν τον καταμερισμό των ενδο-οικιακών εργασιών ανάμεσα στα ζευγάρια δεν μπορούν απλώς να παρατηρούν τα σχετικά πρότυπα καταμερισμού εργασιών εντός του δικού τους νοικοκυριού ή στα νοικοκυριά των φίλων και των γειτόνων τους. Αντιθέτως, πρέπει να συλλέξουν προσεκτικά ένα δείγμα ζευγαριών προς παρατήρηση. Για να κατανοήσουν δε τα πρότυπα που παρατηρούν, χρησιμοποιούν τις θεωρίες των κοινωνικών επιστημών, αφηρημένους ισχυρισμούς/διατυπώσεις που ερμηνεύουν τα εμπειρικά πρότυπα. Στο Κεφάλαιο 3, θα ασχοληθούμε αναλυτικότερα με τις θεωρίες και τις ερευνητικές μεθόδους που χρησιμοποιούν οι κοινωνιολόγοι για τη μελέτη της οικογένειας.

Η δεύτερη βασική έννοια στον ορισμό του Durkheim για την Κοινωνιολογία είναι ο **θεσμός**. Η Κοινωνιολογία μελετά την οικογένεια ως **κοινωνικό θεσμό**, ως τμήμα των σχηματισμένων συμπεριφορών που διέπονται από κοινωνικές **νόρμες** και ενσαρκώνονται μέσω των κοινωνικών **ρόλων** τους οποίους αναλαμβάνουν τα άτομα. Είμαστε τόσο καλά κοινωνικοποιημένοι/ες εντός των θεσμών, στον βαθμό που γενικά τους αποδεχόμαστε «ως έχουν», χωρίς ιδιαίτερες σκέψεις ή διαμαρτυρίες. Το αντικείμενο της εργασίας των κοινωνιολόγων είναι να αναγνωρίζουν τις νόρμες, τους ρόλους, τα πρότυπα και τα κοινωνικά πλαίσια που διαμορφώνουν τους κοινωνικούς θεσμούς και να τα αποσαφηνίζουν.

Οι νόρμες αποτελούν κοινωνικές προσδοκίες που καθοδηγούν τη συμπεριφορά. Για παράδειγμα, μια νόρμα του θεσμού της οικογένειας στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ότι οι γονείς υποστηρίζουν οικονομικά τα παιδιά τους. Αυτή η εγκαθιδρυμένη συμπεριφορική νόρμα θεωρείται τόσο δεδομένη, ώστε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν τη συνειδητοποιούν καν – θεωρούν ότι αποτελεί μέρος του γονεϊκού ρόλου, ιδιαίτερα για τους πατέρες. Γονείς που αποφεύγουν αυτό το καθήκον, όπως γονείς που δεν διαμένουν στο σπίτι και δεν καταβάλλουν διατροφή, «τιμωρούνται» τόσο ανεπίσημα (π.χ. με τον στιγματισμό τους) όσο και επίσημα (π.χ. με κατάσχεση μισθού ή φυλάκιση). Στην πραγματικότητα, οι ομοσπονδιακές και πολιτειακές κυβερνήσεις δαπανούν εκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο για να επιβάλουν τη συμμόρφωση στην υποχρέωση καταβολής διατροφής. Ως εναλλακτική λύση, το κράτος θα μπορούσε να δαπανήσει αυτά τα εκατομμύρια δολάρια υποστηρίζοντας άμεσα τα παιδιά, αντί να χρησιμοποιεί τους συγκεκριμένους οικονομικούς πόρους για να επιβάλει στους γονείς την υποχρέωση της παροχής υποστήριξης. Αλλά αυτό θα ήταν ασύμβατο με την κοινωνική

νόρμα που θέλει την οικονομική στήριξη των παιδιών να αποτελεί ιδιωτική ευθύνη των γονέων τους.

Ως θεσμός, η οικογένεια περιλαμβάνει και *ρόλους*. Ο κατάλογος με τους ρόλους που απορρέουν από την οικογένεια είναι ανεξάντλητος και περιλαμβάνει τη μητέρα, τον πατέρα, τον γιο, την κόρη, την αδελφή, τον αδελφό, τον/την ξάδελφο/η, την πεθερά, τους θετούς γονείς, τον παππού και τη γιαγιά, τη θεία και τον θείο. Συνήθως, ένα άτομο ενσαρκώνει πολλαπλούς ρόλους. Για παράδειγμα, μπορεί να είμαι κόρη, αδελφή, ανιψιά, σύζυγος, θεία και εγγονή. Ο καθένας από αυτούς τους ρόλους έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο ή κανόνες που διέπουν τις συμπεριφορές και αλληλεπιδράσεις που συνδέονται με αυτόν. Οι κοινωνικοί κανόνες, που καθορίζουν τον τρόπο με τον οποίο ενσαρκώνεται ο ρόλος της μητέρας, διαφέρουν από τους κανόνες για τον ρόλο του πατέρα ή του αδελφού ή του παππού και της γιαγιάς. Δεν αναμένουμε από τις μητέρες, τους πατέρες, τα αδέρφια και τους παππούδες να συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο, αλλά έχουμε αρκετά σαφείς προσδοκίες για τον καθένα και την καθεμία ξεχωριστά.

Βέβαια, οι προσδοκίες σχετικά με τους ρόλους δεν είναι στατικές, αλλά μεταβάλλονται με την πάροδο του χρόνου, μέσα σε νέα πλαίσια και ανάμεσα στις διάφορες κοινωνικές ομάδες. Ωστόσο, μόλις εδραιωθούν, ενδέχεται να είναι ανθεκτικές στην αλλαγή. Για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια οι προσδοκίες για τον ρόλο της μητέρας έχουν επεκταθεί για να συμπεριλάβουν την παροχή οικονομικών πόρων, αλλά οι μητέρες, ακόμη και όταν εργάζονται, αναμένεται ότι θα παραμείνουν οι κύριες φορείς παροχής φροντίδας προς τα παιδιά. Ο σύγχρονος ρόλος της μητρότητας έχει αλλάξει ώστε να συμπεριλαμβάνεται η εύρεση και παροχή οικονομικών πόρων, ακόμη κι αν εξακολουθεί να δίνεται έμφαση στη φροντίδα.

Εκτός από τους κανόνες και τους ρόλους, ένα τρίτο χαρακτηριστικό της μελέτης της οικογένειας ως θεσμού είναι η εστίαση στα **κοινωνικά πρότυπα**. Αντί να περιγράφουν ή να προβλέπουν τη συμπεριφορά ενός ατόμου, οι κοινωνιολόγοι επικεντρώνονται στα πρότυπα μεταξύ των ατόμων και των οικογενειών. Δεν θα εμφανίσουν όλες οι οικογένειες χαρακτηριστικά σύμφωνα με κάποιο πρότυπο (στην πραγματικότητα, συνήθως θα υπάρχουν πολλές μεμονωμένες εξαιρέσεις), αλλά το ίδιο το πρότυπο αποτελεί το επίκεντρο της κοινωνιολογικής ανάλυσης. Σκεφτείτε τη σχέση μεταξύ της ηλικίας γάμου και του διαζυγίου. Η κοινωνιολογική έρευνα σταθερά επιβεβαιώνει μια αρνητική σχέση μεταξύ αυτών των δύο μεταβλητών – τα άτομα που παντρεύονται σε μικρότερη ηλικία έχουν περισσότερες πιθανότητες να χωρίσουν. Αυτό το εμπειρικά επιβεβαιωμένο πρότυπο περιγράφει τη σχέση μεταξύ των δύο μεταβλητών, αλλά δεν μπορεί να προβλέψει τι θα συμβεί σε οποιοδήποτε μεμονωμένο ζευγάρι. Στην πραγματικότητα, μπορεί να είστε σε θέση να σκεφτείτε ένα ζευγάρι που αποτελεί εξαίρεση ως προς αυτό το σχήμα, ένα ζευγάρι που παντρεύτηκε σε νεαρή ηλικία και παρέμεινε έγγαμο για δεκαετίες. Αυτές οι μεμονωμένες εξαιρέσεις δεν ακυρώνουν το σχήμα. Αντιθέτως, ακριβώς αυτά τα πρότυπα βρίσκονται στο επίκεντρο της κοινωνιολογικής οπτικής.

Το 1959 ο C. Wright Mills χρησιμοποίησε τον όρο «**κοινωνιολογική φαντασία**» για να περιγράψει αυτή την έμφαση στα κοινωνικά πρότυπα. Έκανε μια διάκριση ανάμεσα στα «προσωπικά προβλήματα» και τα «δημόσια ζητήματα». Τα προσωπικά προβλήματα

τα εξελίσσονται εντός του ατόμου και των άμεσων εμπειριών του, ενώ τα δημόσια ζητήματα υπερβαίνουν το άτομο και λαμβάνουν χώρα εντός κοινωνικού και δομικού πλαισίου. Ο Mills εξέτασε αρκετές περιπτώσεις. Στην περίπτωση της ανεργίας, εάν μόνο ένα άτομο βρίσκεται σε κατάσταση ανεργίας, τότε μπορούμε να εξετάσουμε τα χαρακτηριστικά αυτού του ατόμου για να εξηγήσουμε γιατί δεν έχει δουλειά. Όταν όμως εκατομμύρια άτομα είναι άνεργα, η πηγή του προβλήματος έγκειται στην οικονομία, στο κοινωνικό και δομικό πλαίσιο που καθιστά τις θέσεις εργασίας ελάχιστες ή δυσεύρετες. Ο Mills επίσης εξέτασε το διαζύγιο:

Εντός ενός γάμου, ένας άντρας και μια γυναίκα μπορεί να βιώσουν προσωπικά προβλήματα, αλλά όταν το ποσοστό διαζυγίων [είναι υψηλό], αυτό αποτελεί ένδειξη ενός δομικού ζητήματος που έχει σχέση με τον θεσμό του γάμου και της οικογένειας και με άλλους θεσμούς που τους επηρεάζουν (Mills, 1959, σ. 9).

Οι κοινωνιολόγοι στρέφουν την προσοχή μας προς αυτά τα δομικά ζητήματα και τα πρότυπα συμπεριφοράς που διαμορφώνουν.

Τέλος, οι κοινωνιολόγοι μελετούν τους θεσμούς μέσα στα κοινωνικά τους πλαίσια. Ακόμη και αν αντιλαμβανόμαστε την οικογένεια και τα νοικοκυριά ως «ιδιωτική σφαίρα», τελικά είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από ιδιωτικά. Οι μορφές οικογένειας έχουν τις ρίζες τους σε ιστορικά, οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά και νομικά πλαίσια. Τα χαρακτηριστικά αυτών των πλαισίων είναι αυτά που διαμορφώνουν τα χαρακτηριστικά των οικογενειών. Για παράδειγμα, είναι πιο σύνηθες να δούμε οικογένειες τριών γενεών να ζουν μαζί σε πόλεις με υψηλό κόστος ζωής από ό,τι σε πόλεις με χαμηλότερο κόστος ζωής (Waters, Carr & Kefalas, 2011). Το υψηλό κόστος στέγασης δημιουργεί ένα κοινωνικό πλαίσιο εντός του οποίου τα κοινά νοικοκυριά είναι πιο συνηθισμένο φαινόμενο.

Ομοίως, το νομικό πλαίσιο που αφορά τον γάμο, την τεκνοποίηση και την κληρονομική διαδοχή καθορίζει τι είναι οικογένεια και τι δεν είναι. Το κοινωνικό κίνημα για τη νομική αναγνώριση του γάμου των ομόφυλων ζευγαριών προέκυψε, εν μέρει, επειδή τα ομόφυλα ζευγάρια στερήθηκαν την πρόσβαση σε οικογενειακά δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένης της αφορολόγητης κληρονομιάς, της λήψης αποφάσεων σε ιατρικά θέματα και της οικογενειακής επανένωσης κατά το μεταναστευτικό δίκαιο. Οι θετές οικογένειες αποκλείονται και αυτές από τον νόμο. Εκτός εάν ο/η νέος/α σύζυγος ενός/μιας γονέα τεκνοθετήσει νόμιμα το παιδί του/της (κάτι που είναι σπάνιο, καθώς τα περισσότερα παιδιά διατηρούν νομικούς δεσμούς και με τους δύο βιολογικούς γονείς και, στα περισσότερα κράτη, τα παιδιά μπορούν να έχουν μόνο δύο νόμιμους γονείς), οι σχέσεις πατριού-μητριάς-προγονού/ής δεν αναγνωρίζονται νομικά. Χωρίς αυτόν τον νομικό δεσμό, οι δύο πλευρές δεν έχουν επίσημα δικαιώματα ή υποχρεώσεις μεταξύ τους, γεγονός που έχει επιπτώσεις στη φροντίδα και τη λήψη αποφάσεων καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους.

Αλλαγή και συνέχεια στον θεσμό της οικογένειας

Τα οικογενειακά σχήματα που έχουμε δει τις τελευταίες δεκαετίες –**συμβίωση**, διαζύγιο, τεκνοποίηση εκτός γάμου, παρένθετες μητέρες, γάμος μεταξύ ομόφυλων ατόμων και ανατροφή παιδιών– μπορεί να εμφανίζονται ως ριζικές αλλαγές σε σχέση με το παρελθόν. Με μια πρώτη ματιά, αυτά τα σχήματα μπορεί να αμφισβητούν θεμελιώδεις αξίες, ταυτότητες και αντιλήψεις. Αλλά αν εξετάσουμε πιο προσεκτικά αυτές τις αλλαγές, μπορούμε να δούμε ότι συνάδουν με ευρύτερες τάσεις στον πολιτισμό, στο δίκαιο και στην οικονομία, πολλές από τις οποίες έχουν συνέχεια ανά τους αιώνες και ανά τον κόσμο. Μια προσεκτικότερη ματιά μάς βοηθά να αναγνωρίσουμε όχι μόνο την αλλαγή, αλλά και τη **συνέχεια στον θεσμό της οικογένειας** στην πάροδο του χρόνου.

Η μελέτη τόσο της αλλαγής όσο και της συνέχειας του θεσμού της οικογένειας αποτελεί ένα από τα κύρια θέματα του παρόντος βιβλίου. Οι αλλαγές στον θεσμό της οικογένειας είναι εμφανείς στους περισσότερους από εμάς. Ωστόσο, η συνέχεια στον θεσμό της οικογένειας, τα ιδεολογικά και συμπεριφορικά νήματα που συνδέουν τα οικογενειακά σχήματα του σήμερα με εκείνα του παρελθόντος αποτελούν επίσης ένα σημαντικό μέρος της ιστορίας. Για παράδειγμα, τα επιχειρήματα για τη νομική αναγνώριση του γάμου μεταξύ ομόφυλων ατόμων συνάδουν με ιδανικά σχετικά με τον γάμο, τα οποία έχουν διαμορφωθεί εδώ και πάνω από εκατό χρόνια, ιδανικά που δίνουν έμφαση στο ότι ο γάμος αποτελεί μια ένωση βασισμένη στην αγάπη, στην έλξη και τη συ-

ντροφικότητα. Ομοίως, τα σημερινά υψηλά ποσοστά συμμετοχής στο εργατικό δυναμικό των παντρεμένων λευκών γυναικών είναι παρόμοια με τα σχήματα που καθιερώθηκαν από έγγαμες Μαύρες¹ γυναίκες της μεσαίας τάξης στις αρχές του 20ού αιώνα (Landry, 2000). Μια άλλη συνέχεια είναι η πρακτική να λαμβάνει η σύζυγος το επώνυμο του συζύγου της, κάτι που εξακολουθούν να εφαρμόζουν οι Αμερικανίδες σε ποσοστό άνω του 90% (Gooding & Kreider, 2009), στοιχείο το οποίο θεωρείται από τους περισσότερους πολίτες ότι είναι ωφέλιμο για την οικογένεια (Powell, Bolzendahl, Geist & Steelman, 2010). Η πρακτική αυτή έχει τις ρίζες της στις αρχές που διέπουν το αγγλικό Κοινό Δίκαιο, το οποίο υποστηρίζει τη **νομική αρχή κάλυψης**. Σύμφωνα με τη συγκεκριμένη αρχή, ο σύζυγος και η σύζυγος αποτελούσαν μία ενιαία νομική οντότητα, καθώς οι γυναίκες υπάγονταν στο νομικό πρόσωπο του συζύγου τους. Νομικά, υπήρχαν ως κυρίες αγνώστων στοιχείων. Παρόλο που η συγκεκριμένη αρχή δεν έχει πλέον νομικό έρεισμα

iStockphoto.com/IPGGutenbergUKLtd

Ο γάμος ανάμεσα σε ομόφυλα ζευγάρια συνάδει με ιδανικά σχετικά με τον γάμο, τα οποία διαμορφώθηκαν πριν από εκατό και πλέον χρόνια.

1. Στην ελληνική έκδοση η λέξη Μαύρος/η γράφεται με κεφαλαίο Μ, ακολουθώντας την επιλογή της συγγραφέως στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Δ.)

στις ΗΠΑ, το ιδεολογικό της υπόβαθρο εξακολουθεί να είναι εμφανές στην πρακτική της γαμήλιας ονοματοδοσίας. Παραδείγματα όπως αυτό καταδεικνύουν τον τρόπο με τον οποίο έχει αλλάξει η οικογένεια, αλλά ταυτόχρονα αποδεικνύουν ότι τα σημερινά σχήματα έχουν τις ρίζες τους σε πρακτικές και νοήματα του παρελθόντος.

Οικογενειακή ποικιλομορφία και ανισότητα

Ένα δεύτερο θέμα που ξεδιπλώνεται σε ολόκληρο το βιβλίο είναι η οικογενειακή ποικιλομορφία. Η λέξη «ποικιλομορφία» χρησιμοποιείται συχνά για να περιγράψει όλα εκείνα τα άτομα που διαφέρουν από κάποια νόρμα. Αυτή η προσέγγιση τείνει να επικεντρώνεται στις εμπειρίες της κυρίαρχης ομάδας και να εξετάζει τα υπόλοιπα άτομα ως αποκλίνοντα από αυτή τη νόρμα. Το παρόν βιβλίο προσεγγίζει την ποικιλομορφία με διαφορετικό τρόπο: όχι ως χαρακτηριστικό εκείνων που διαφέρουν, αλλά ως έναν τρόπο περιγραφής της παραλλαγμένης μορφής – μερικές οικογένειες μοιάζουν με Χ, ενώ άλλες οικογένειες μοιάζουν με Υ. Ορισμένα σχήματα μπορεί να είναι πιο συνηθισμένα συγκριτικά με άλλα, αλλά όλα είναι οικογένειες. Για τον λόγο αυτόν, αντί να παραθέσουμε ξεχωριστά κεφάλαια για τις οικογένειες Μαύρων ή τις μονογονεϊκές οικογένειες ή τις οικογένειες ομόφυλων ατόμων, το παρόν βιβλίο ενσωματώνει σε κάθε κεφάλαιό του οικογένειες όλων των τύπων. Αυτό αποτελεί μια σκόπιμη επιλογή, ώστε να τονιστεί η ποικιλομορφία όλων των οικογενειών, όχι μόνο εκείνων που διαφέρουν από μια ιδεολογική ή στατιστική φύσης νόρμα.

Stockphoto.com/Kaili Nine LLC

Οι εκτεταμένες οικογένειες είναι κεντρικές στην οικογενειακή ζωή πολλών Αμερικανών/ίδων.